

Fagyvár

(4-6. Tsz-ű kalandozók számára)

A veszprémi szerepjátékos találkozó versenymodulja

Írta: Oszlánszky Zsolt

I.

A történet északon, a tél beálltával játszódik. A 14. Zászlóháború még tart, az utolsó előtti év kezdetén járunk. A toroni seregek a Dwyll Unió és Tiadlan földjét tapodják, ork segédcapataik mindent felprédálnak.

A JK-kat az erigowi hercegség határán, a hegyek közötti Boreon örgrófság területén találja a kemény tél. Mindenki más-más okból került ide: van, aki üzletet intéz, más pihen, gyógyul, vagy fegyverzetet javíttat. Van, aki kifogyott a pénzből, más éppen itt lett szerelmes. Megint más régi barátjával-fegyvertársával találkozik itt. Mivel Észak háborúzik, egy határterületen jobbra kap munkát a legtöbb pénziánnyal küzdő fegyverforgató. Ez alól- érthető okokból- a toroniak, a legtöbb aszisz, a korgok, orkok, és mindazon népek képeznek kivételt, akik a háborúban az ellenséghez tartoznak. Ezen oknál fogva tisztavérű ork, toroni, és korg nem lehet Jk. Aszisz különösen jól megindokolt helyzetben. Mivel a történet északon játszódik elég valószínűtlen krániak, dzsadok, gorkvikai és amundok jelenléte- főleg nagy tömegben. Ugyanez igaz a „más” humanoidokra, bár ebben a háborúban az elfek és a törpék az Északi Szövetség oldalán harcoltak Toron ellen-ergo, megfelelően megindokolva akár játszhatóak is lehetnek. Enoszukei és niarei karaktereket pedig nem valószínű, hogy éppen most erre enne a fene. A karakterek 4-6 szintűek, a Tharr papon és a boszorkánymesteren kívül minden kaszt játszható, bár sokan így is elvetemült kombinációkkal fognak próbálkozni. Jellembéli megkötés igazándiból nincs, könnyen el tudom képzelni, hogy egy vérszomjas, kegyetlen ember is fegyvert ragadjon, hogy barátai, rokonai gyilkosain bosszút álljon, bár a Toron ellen harcolók java azt hiszem nem a Káoszt tiszteli.

Ami a helyszínt illeti: az örgrófság amolyan zsebkendőnyi városállamra hasonlít, Andorrányi területre terjed ki a hatalma. Alig több, mint egy rég kiszáradt, hosszú folyómeder, benne három nagyobb faluval és egy várral. A hordalék- javította talajon növényt természetnek és disznót, meg szarvasmarhát tartanak a helybéliek. A lakosok java erv, de a közeli határ miatt sokaknak dwoon vér is csörgedezik az ereiben. Sokan napcserzette, barna bőrűek. Az embereken kívül csak egy négytagú félelf család él Gworlban. Az örgrófság lakossága vagy ezer ember, a hatalmat felettük már vagy nyolc évszázada a Boreon család gyakorolja. A völgyben elszórtan álló házak, a majorság, istállók és pajták három falut alkotnak: Gwarlt, Kékrianást és Zöldújrétet.

Ami a grófság igazi jelentőségét adja, az a völgyön átvezető régi kyr út, amelymellé építkeztek. Nem szabad elfeledni, hogy bár itt ma ervek élnek, valaha a Kyr Birodalom központi tartománya volt. A grófi kastély Gwarl és Kékrianás között, a hegyoldalban van. Az oda felvezető út is kyr eredetű, a központi torony pedig maga a régi kyr erődítmény. Hétszögletű, mivel a kyrek számmisztikájában a páratlan számok voltak szerencsések. Háromemeletes, masszív, szabvány birodalmi „helyőrség” a hatodikorból.

A belső udvar kövezett, benne apró kert, néhány épület és toldaléképület, egy istálló és egy kocsiszín, meg a várjobbágyok szállásainak egy része. A földszinten cselédszállások, raktárak, kamrák és a konyha. Az emeleten a testőrök és a katonák szállásai, a szolgálók lakrésze, étkező, fegyverterem és a vadászterem. A második emeleten lakik az örgróf és a családja, itt vannak a vendégszobák, és egy ősrégi, kyr csillagvizsgáló.(A történet idején a grófné és két kiskamasz fia a hercegség területé van az asszony családjánál látogatóban és a hazaindulást a közelgő hóvihar miatt odázzák el.) A kastélyban 47 várjobbágy él, a testőrség 18 ember. Az ezen kívül hadra foghatók száma 94fő.

Visszakanyarodva az erődítményhez: a pincék szintjén (-1. szint) raktárak, börtöncellák, alsó járatok, katakombák, és egy grotto is helyt kapott a mélyben, és ezek javáról a legtöbbeknek fogalma sincsen.

A szinteken kerengők, melyek egy felfelé nyitott belső udvart vesznek körbe, a szinteket 3-3 lépcsősor köti össze.

Fontos tudni, hogy ez a hely ezredévekkel korábban is védelmi feladatot látott el, és a Birodalom központi tartományát óvta. Mint ilyen, megfelelően megerősítették, s ez alatt természetesen *nem* csupán a masszív talapzat és a vastag, magas falak értendők. Felvértezték a mágia ellen olyan módokon, melyek ma már ismeretlenek. A kyr papok szakrális mágiáját, és az anyrok hatalmát erősen korlátozza, ezen kívül *minden* varázshasználat -a falakon innen, vagy azok egymérföldes körzetén belüli-*fizikai* sérülést okoz. Minden varázslat a ráfordított manapontokkal egyenesen arányosan sebez Ép-t. Az arány: 3Mp-ért sebzódik a varázshasználó 1 Ép-t. Ennek eredményeként a mágiahasználat sokkal nehezebbé válik (bár nem válik teljesen lehetetlenné), és a mágiahasználók kivételesen kénytelenek lesznek az eszközüket és a képzettségeiket is használni, nem csak a mágiájukat. A varázslattal kreált tárgyak, italok, rúnák és mágikus tetoválások ereje is csökken némileg: Minden a kétharmadára, kivéve a tetoválások- ezek a hordozójukból szívják el az erőt önmaguk fenntartásához, óránként 1 Fp-t. Amint a vártól egy mérföldnél messzebb távolodnak, ezek a hatások és jelenségek megszűnnek.

A donjon hátát égig érő sziklafal óvja. Előtte ötméteres, iszapos falú vizesárok, benne a sziklából feltörő patakok jéghideg vize. Mögötte félbevágott hatszögmintás magasodnak a hetedikkorban hozzátoldott falak. Négy erős, pártázatos bástya (balról jobbra: Kék, Kapu, Öreg és Hátsóbástya) vigyázza a völgyet, a falak tetején paliszádok és gyilokjárók. A falak közel húsz méteresek. Az udvar enyhén emelkedik, így, bár a fiatorony emeletei, csupán” ötméteresek, a teteje mégis körülbelül öt méterrel van a külső falak szintje fölött. Innen egy éles szemű őr már észreveheti a vízmosás két végében elhelyezkedő fa őrtornyok bármelyikéből leadott jelzéseket: Füstjeleket nappal, tüzet éjjel.

A vízmosás mindkét végén nyitott, az egyikben a Tralcor- folyó hideg, sebes sodrású mellékága zárja el, melyen két széles híd ível át- egy fa és egy régi kőhíd, a másik oldalon meredek sziklafalak között vezet a keskeny út kifelé a vízmosásból. A növényzet jobbára bükkös- fenyves, elkeveredve gyertyánnal, ami azt is jelenti, hogy a kemény szálfák mellett kevés az aljnövényzet. Cserje és páfrány jobbára csak a régi folyómeder mélyén, az elszórt tölgyligetekben található.

Számos helyen régi, idő- és szélkoptatta romokat nő be az iszalag és a borostyán, szobortöredékeket, oszlopcsonkokat, amiket a babonás helyiek nem mertek felhasználni az építkezéshez. A hatodikori emlékek közül gyakorlatilag csak az Út és az Erőd maradt meg többé-kevésbé épen.

II.

A történet kezdetén a baj legalább három oldalról közelít: A tornyosuló hó és viharfelhőkkel érkező vad tél, az észak felé masírozó Acélkiméra légiók, és a kastélyban tevékenykedő toroni kémek.

A toroni offenzíva ez ellen a terület ellen a dwoon területek megtámadásával kezdődött, és fokozatosan halad a Szövetségterületei felé. A csatározások ezeddig Erigowtól mintegy

hatvan mérföldre zajlottak, de ennyit megtenni egy támadó toroni légióknak alig három nap. Kiegett, lakatlan területeken haladtak át, papi és boszorkánymester-mágia leplezte haladásukat (már amennyire ez egy ekkora sereg esetében elképzelhető), és Erigowt két irányból közelítik meg. Két légió észak felé vonul, egy pedig az ország délnyugati határát, a Boreonok jeges hegyoldalba vágott erődjét célozzák meg. (Egy szabvány légió 1700 ember, 1000 fős segédcsoportok, 800 fő kiegészítő-személyzet, ezenkívül ezek a légiók 800 fős ork könnyűgyalogságot hoztak magukkal felderítőnek és az ellenségdemoralizálása végett.) Ahogy a légiók szétválnak, a kettes légió 300 ork harcossal és vadással kiegészülve a Tralcor hídjait célozza meg, hogy villámgyorsan elfoglalja a Boreon határerődöt, mely a háború későbbi szakaszában hídfőként szolgálhat.

A Tralcoron való átkelés azonban elhibázottnak bizonyult: A légió vezérkara és a Tharr papok gyors győzelmet akartak, így- elvakítván a papok áldozataiból kiolvasott kedvező ómen, nem törődve a pokolinak ígérkező viharral- megindították az átkelést.

200 ork, kb.300 főnyi kíséző (markotányosok, csepűrágók, prostituáltak, árusok, szolgák, szakácsok, kukták etc.), 200 tábori szolga és munkás, 803 légionárius és 17 tiszt jutott át a háborgó Tralcoron. A sereget kíséző papok közül összesen négy jutott át a folyón, s közülük csupán egy bír némi hatalommal is, a többi három csupán akolitus. Ennek a papnak a hatalma pedig kevés, hogy a várban levő kémeket hatékony segítse. Szellemének hatalma arra elég, hogy üzenjen a Kígyónak, s fogadja annak üzeneteit, de varázslatai gyengék, s erejét a torony védelme is korlátozza.

Boszorkánymesterből egy se jutott át a folyón, de sem ezt, sem azt, hogy Tharr papjai milyen számban és erővel vannak jelen, nem kell tudnia a játékosoknak- nem az számít, hogy mekkora pofont tud adni az ellenség, hanem, hogy mekkorát néznek ki belőle! Egy toroni légió pedig magában is éppen elég veszedelmes, mágikus támogatás nélkül is. Persze csak had gondolják a Jk-k, hogy Toron varázshasználói is szép számmal vannak jelen! Egyrészt hangulati elemként kiválóan segít megteremteni és fenntartani a feszültséget, másrészt, ha a vihar nem öli a folyóba egy részüket, a másik részüket pedig nem marasztalja a túlparton, még 11 pap és vagy 7 boszorkánymester rontaná itt a levegőt...

A vihar, a szél, a hó, az összeroppant jégtáblák és a mély, csontrepesztően hideg és vad víz mindkét hidat tönkretette, és elragadott vagy 80 katonát és legalább 60 főnyi kísézőszemélyzetet, amikor azok megpróbáltak átkelni a vihar vadabbra fordultakor. A készletek javával a túlparton rekedtek úgy döntöttek, hogy nem kockáztatnak, és megvárják, amíg az idő javul annyira, hogy a folyóágon újabb hidat tudnak verni.

A toroniak csapdába estek a Boreon- völgyben, akárcsak a helybeliek. A toroniaknak élelemre és menedékre van szüksége, mert ebben a pokoli időben két napig sem húzzák a hóban és fagyban. A kastély befogadóképessége körülbelül 600 fő, a völgybeliek vannak vagy ezren, a toroniak még többre...

A második tényező, mely veszélyt jelent, az maga az időjárás. *Nagyon* hideg van és még a szél is fúj hozzá, kavarja a havat, megfagyasztva mindent, ami él és mozog. Nyilván lesznek, akik a mágiájukkal megpróbálják majd befolyásolni az időt, de egyrészt ez *akárki* számára túl nagy falat lenne, másrészt, a már említett okokból, ebben a völgyben némileg életveszélyes mágiát alkalmazni.

Legyen az időjárás olyan, mint egy veszett kutya, mely mindenkibe belemar és csak veszélyt jelent. Ha időszakosan csillapodik a szél, akkor vagy enyhül az idő és jön az újabb

havazás, vagy csöndes rettentő hideg jön, amittől szinte a lehelet is megfagy. (Azt hiszem a mínusz 25 fokot elég kevesen viselik el hosszabb időn keresztül...). A szél idegesítően vonít, és ez sokak idegeit megviseli már néhány óra alatt is. (I. még a „Bolygó neve Halál” címszó alatt...). Az időjárás itt nem csupán egy háttérinfó, hanem hangulati elem és nehezítő körülmény is egyben. Emellett, aki huzamosabb ideig tartózkodik a hidegen és a szélben, az eleinte csak dobjon állóképességre-egyre nagyobb módosítókkal, majd bő két óra után már f-p-t is veszíthet a fáradtság és a fagy miatt. Ez a toroniaknál max. -5Fp-t és minden harci értékükből-3-at jelenthet. Tudom, hogy vannak játékosok, akik imádják a kockadobással szimulált négyórás csatákat, de itt erre kevés lehetőség lesz...

A harmadik veszélyeztető elemet a várban levő kémek jelentik. Hárman vannak, mint Tharr aspektusai, s jó két évvel ezelőtt érkeztek a várba (a háborúban nagy a népvándorlás, pár idegen nem olyan rettenetesen feltűnő az ilyen időkben- főleg, mivel időközben az itteni társadalom hasznos tagjaivá váltak).

Ők hárman Tharr három fejének felelnek meg- Oroszlán, Kígyó és Bak. Személyiségük, kinézetük, viselkedésük, gondolkodásuk mind tükrözi az adott lényt, bár nem zavaróan vagy nagyon feltűnően. Mindhárman megfelelő kiképzést kaptak, számos szakértelem birtokosai, de sem nem hatalmas varázstudók, sem nem rettentő fejedelmek. Okos emberek, ügyesek és azáltal igazán veszedelmesek, hogy beilleszkedvén az adott társadalomba minden gyanú fölé emelkedtek (Eddig). Semmiféle képességük nincs, mely könnyedén elárulhatná őket. Nem értenek a mágiához, a pszi alapjait ugyan ismerik (a Kígyó mesteri szinten), de ritkán használják e képességüket, s akkor is arra, hogy összehangolják cselekedeteiket. Beavatást nyertek Tharr misztériumába, de az akolitus- szinten nem emelkedtek túl. Feladatuk a megfigyelés és információgyűjtés volt. A toroniak érkezésével a szabotázs és a sereg várba való bejutásának megkönnyítése. Mivel már évek óta erre készülnek, s mivel a Tharr papok elmeüzenete már hetekkel korábban elérte őket, ugrásra készen várnak. Természetesen nem lesznek képesek egyszerűen kaput nyitni a toroniaknak, de mindent megtesznek, hogy ez sétagaloppnál alig legyen több.

Amit nem szabad elfelejteni, hogy, bár toroniak, mégsem elmebetegekkel, vagy megveszekedett vallási fanatikusokkal állnak szemben a játékosok. Értelmes, gondolkodó, életüket féltő emberek ezek, akik terveznek, de hibázhatnak is, és akik elkötelezettek az ügyük mellett. Számukra ez feladat, amivel népük érdekeit szolgálják (s persze ők maguk is feljebb jutnak a hatalmi ranglétrán). Természetesen meg is halnának feladatuk sikere érdekében, de ezt csak olyan vehemenciával teszik, mint bármely más értelmes, józan ember, akit a neveltetése, hite, felfogása és kötelességtudása erre kondicionál. Nem vállalnak hát *felesleges* kockázatot, és nem fognak hősködni. Ugyanis nem hősök. Nem is tartják magukat annak. Kémek és szabotőrök, akik így segítik Új-Kyriát a barbarizmus mocskával szemben. Anno időt szántak a pszichés és lelki felkészítésükre, és számukra világos, hogy amit csinálnak az szükséges. (egy Lucius Cornelius Sullát sem rázott meg erkölcsileg, hogy a germánok közé álljon kémkedni, majd szokásaikat kiismerve legyőzze őket Mariussal együtt).

Játéktechnikai megjegyzés: Mindhárom figurát egy-egy ismert filmszínészhez hasonlítom, ezzel helyet és időt spórolok minden tisztelt és szeretett KM-nek. Szóval...

Crystan de Vorre. Ő az Oroszlán. Karizmatikus, magabiztos és büszke. Kinézetre és viselkedésre Richard Gere az „Első Lovag”-ból. Vállig erő fehér haját nem festette be, ez kitűnő bizonyítéka a háború borzalmainak, melyeket átélt. Barna bőr, kék szemek, szívtipró viselkedés (ezt a parti nőnemű tagjaival szemben mérsékelten alkalmazza is). Nagydarab,

karcsú és izmos fickó, régi kyr katonacsalád leszármazottja. Ő az egyetlen tisztavérű kyr a trióban, aki egy vesztett csata után tucatnyi harcostársával jelentkezett erre a feladatra, hogy visszanyerje a becsületét. Büszke férfi, aki az erveket alacsonyrendűbbnek tekint magánál. Nyíltan nem mutathatja ki a megvetését, éppen ezért buzgón mesterkedik, hogy a várat végre a toroniak kezére juttathassa és megfizethessen ezeknek a félállati lényeknek. (I. Smith ügynök a Mátrixból, de sokkal kontroláltabb érzelmekkel). Az Oroszlán vad, vérszomjas, kíméletlen, de imádja a tiszteletet, megbecsülést és a hódolatot. Ez, és katonai neveltetése/pályafutása is harci feladatokra predestinálta. Két év alatt az örgróf testőreinek hadnagya lett, rangban csak kevesen állnak fölötte. Katonái tisztelik, parancsait hűen teljesítik.

Naham Geded. A Ragyás. A Felszarvazó. A Boreon kastély pincéinek és börtöneinek tökéletes ismerője, a gunyoros főfoglár és főraktáros. Cinikus, kéjsóvár és agresszív. Kinézetre és viselkedésre Tomy-Lee Jones (mondjuk az „Az Úszó Erődből”). Ő a Bak. Négy foglárnak parancsol, bejárása van a pincékbe, a konyhába és a börtönbe. Imádja a nőket, és a maga ragyás, erőszakos módján mindenkit meg is környékez, akit csak lehet. Ravasz, de gyakran nem a fejével gondolkodik (ezt érzékeltetheti a nőnemű Jk-kal, bár azok is megpróbálhatják elcsábítani). Az önuralom nem az erőssége, és nem is mindig mutat kellő tiszteletet, így társai, hogy képességeit a legkevesebb feltűnéssel és a leghasznosabban kamatoztathassa, társai jobbnak látták, ha „megy a föld alá”.

Az emberek tartanak a mocskos szájától és az éles nyelvétől, így elkönnyvelték ordenáré parasztnak, és békében hagyják.

Pental Tarad. Okos, hideg, türelmes ember. Kopasz, valami bőrbetegségtől az összes testszőrzete (még a szemöldöke és a szempillái is) kihullott. Ő a Kígyó. Kinézetre, stílusra és viselkedésre John Malkovichról mintáztam (például a John Malkovich menetből).

Tehetséges ember, remek taktikus, gondolkodó, és filozófus. Ő látja legpontosabban, hogy Észak népei mennyire gyermekek még Toron segítsége és ezredévekre visszanyúló kultúrája nélkül. Ért a számokhoz, a matematikához és a pénzügyekhez. Így két év alatt az örgróf második tisztartója lett, és gyakorlatilag ő intézi a völgy összes lényeges pénzügyét. Mestere az elme hatalmának, és ha ez bárkinek szemet szúrna, már kész is a magyarázata: képzésének része volt ez is, hogy minél tökéletesebben tudja a grófság pénzügyeit intézni, alkudni, és üzleteket kötni.

Bőrbajára és fura külsejére hivatkozva sikerült biztonságos elkülönültséget kapnia, bár sokan ismerik látásból. Csendes, hűvös, és távolságtartó, így már az első perctől kezdve tiszteletet vívott ki magának. Kinézetén senki nem csúfolódik, bár erre kevés lehetőséget is adna. Látszatra ritkán érintkezik közemberekkel, asszonnyal pedig soha-mégsem röppent fel a hír, hogy homoszexuális, vagy herélt lenne. Ha ez szóba kerül, elintézik egy vállvonással, vagy valami fogadalmat emlegetnek az emberek. Két év bőséggel elegendő volt, hogy a Kígyó lassan elbájozza őket, és azt lássák, amit ő akarja, hogy lássanak.

Ők hárman már két éve várják a toroni támadást, hogy a várat a sajátjaik kezére adhassák. A kyr erődben tökéletesen elboldogulnak, mindennek ismerik a helyét, és egy sor olyan titkot is, melyekről a helyiek nem is álmodtak Három szabotázsakciót készítettek el-nem valószínű, hogy nagyszámúsegítő nélkül ennél többet képesek lennének rövid idő alatt kivitelezni. Először a vár kútját próbálják megmérgezni, majd a kaput felrobbantani, végül-végtség esetén-, mint Tharr felavatott papjai (még, ha akolitusok is), a Háromfejű büntető démonának megidézésével próbálkoznak.

Mindent ügyesen előkészítettek, de nem számolhattak a hirtelen beköszöntő ítéletidővel, a hadvezetés ostobán türelmetlen becsvágyával, és persze a mindenki talpába kellemetlenül ékelődő tövissel: Magukkal a játékosokkal.

III.

Lássuk hát, hogyan is követik egymást az események többé-kevésbé időrendben. Nem lesz két parti, ahol minden 100%-ig pont ugyanúgy történne, de azt hiszem, ez nem lehet eget rengető probléma. Lényeges azt elfogadnia a mesélőnek, hogy a karakterek három különféle úton juthatnak a történet végére. Az első ezek közül az, ha végig kint harcolnak a falakon. Ez sok kockadobást eredményez, dinamikus akciókat, vért, dicsőséget, és a végére biztos karakterhalált. Ha ezt az utat választják, jól szórakozhatnak, a történet kb.65%-át átlátják, és ha jól alakítják a karaktereiket, és elég sokáig feltartják az ellenséget, nos... akár egy szerepjáték-versenyt is megnyerhetnek. Ennek a modulnak a nyomozás egy szála, ugyanúgy, mint a harc. Aki akarja, válassza ezt!

A második járható út a nyomozás. Itt jutnak szerephez az okos karakterek, és az okos játékosok. Lehet, hogy varázsereje híján nem képes a falakon küzdeni, de attól még ésszel, és tapasztalattal képes lehet problémákat, és konfliktusokat megoldani.

Ha minden karakter a kémek nyomát kutatja, és mindannyian mesterfokú pszi használók, akik folyamatosan elmekapcsolatban állnak egymással, talán (ez még így sem biztos) rájöhetnek mindenre, ami a háttérben folyik. Nem szabad elfelejteni, hogy a toroniak mindvégig kemény agymunkát fektetnek terveik elleplezésébe, nyomaik eltüntetésébe, és szükség esetén ellen-terveket, félrevezető nyomokat is kiötlhetnek. Ezen kívül két év előnyük van a karakterekkel szemben. Viszont ők is csak emberek, akik tévedhetnek, hibázhatnak, elszámolhatják, vagy elkényelmeskedhetik a dolgokat (hiába, egyikük sincs még a 00-ás ügyosztályon). Ahogy majd látjuk, ez be is következik, amint a rájuk nehezedeő nyomás a sokszorosára nő.

Az azonban tény, hogy a dolgok nem mindig ott és akkor fognak megtörténni, ahol és amikor a karakterek is kényelmesen észrevehetik őket. Ha mégis, valószínűleg kevesen gondolnák, hogy annak, amit látnak, bármi jelentősége lehet. A nyomozást választók kimaradnak az ostromból, és valószínűleg a tudás kevés vigasz lesz, amikor a légionáriusok áttörik az utolsó védműveket. Másrésztől, akik a krimi szálát választják, egy misztikus és titokzatos nyomozásban vesznek részt, és ettől még akár rpg-versenyt is nyerhetnek. Aki akarja, válassza ezt!

A harmadik járható út a kicsit ide- kicsit oda megoldás. Azt gondolom a legtöbben ezzel próbálkoznak majd. Az arányok kérdése, hogy mennyire lesznek sikeresek. Ha elég ügyesek és szerencsések (igen, ez egy olyan történet, amiben a szerencsének is van sajna némi szerepe, bár az, hogy ki nyer egy szerepjáték találkozózt, az nem ezen fog múlni...), még akár a kémeket is képesek lesznek leleplezni, és a várat is megvédeni!

Viszont, mivel egyszerre nem lehetnek ott mindenhol, az információ egy része óhatatlanul elvész a számukra. Ilyenkor a KM. Nem tehet mást, mint összeszorítja a fogát és lakatot tesz a szájára. A szájbarágós rávezetősdi tartok tőle- csak elrontaná a szórakozást. El lehet mondani a kihagyott ziccereket a játék után, közben pedig had dolgozzanak meg a sikerért egy kicsit a játékosok is, ne csak a karaktereik! Elég sok nyom el van szórva ahhoz, hogy okosan kalkulálva megoldhassák a feladatokat. Ha pedig mégse találnák meg őket... A várfalon folyik a harc, egy erős kézre mindig szükség van...

Lássuk hát akkor azt a sokat emlegetett időrendet:

•1.nap, hajnali 2 óra

Az éj leple alatt a légiók szétválnak. A vihar és a folyó együtt elpusztítják a hidakat. A hófúvás és a szél pokoli. A kőhíd rettentő robajjal zuhan a folyóba (a robaj olyan, akár a vihar mennydörgése, csak a tapasztalt fül tudja megállapítani, hogy ez valami nagyon más volt.)

•Hajnali 3 óra

Az ork felderítők kiküldése. A déli őrtoronyban, a cudar időre való tekintettel csak három ór van. Velük az orkok pillanatok alatt végeznek, bár a viharban egyébként is lehetetlen lett volna bármiféle jelzést küldeni a várba.

•Hajnali 4 óra

Az orkok elérik Gwarl falut, rajtaütnek a lakosságon, foglyokat ejtenek, és készleteket zsákmányolnak. Nyolc embernek sikerül elmenekülnie (hárman meghalnak közben), és lélekszakadva próbálnak átvergődni a havon és a szelen, hogy figyelmeztessék Zöldújrétet, Kékrianást, és a kastélyt.

•Hajnali 5 óra

Körülbelül ekkorra érik el a kastélyt (háromnegyed hat körül Kékrianást), és az örök viszonylag gyorsan beengedik a menekülőket.(ketten vannak, egy férfi ment a közeli Kékrianásba, ketten pedig tovább, Zöldújrétre. Az ő feladatuk a legnehezebb, nekik kell a legtávolabbra menniük).

Az örök felébresztik a grófot, aki hamarosan haditanácsot hív össze (ide meghívják a kalandozókat is). Innentől kezdve a magasabb tapasztalati szint, és a magasabb életkor nagyobb felelősséget is jelent és ezt, mint mesélő *ne* hagyd figyelmen kívül! Érezzék, hogy a szavuknak- és tetteiknek súlya van, tőlük is várják az ötleteket, és a megoldásokat. Hogy a tapasztalati szint *sokkal* több, mint egy csomó szám! Ők világlátott figurák, sokkal több dologhoz értenek, mint a közemberek, s itt a lehetőség a kalandra, a hősiességre, vagy éppen a pénzszerzésre, adósságok törlesztésére. Ezenfelül nincs is hova futni, menekülni, bújni. A toroniak békeidőben sem az emberszeretetükről híresek, most pedig háború van...

Sokan figyelnek rájuk, hallgatnak a szavukra Ha rosszul döntenek, szembesülhetnek azzal, hogy emiatt emberek halhatnak meg. Lesz olyan is, hogy minden jószándékuk és akaratuk ellenére így történik majd. Érezzék a felelősség terhét! Az egyik legkegyetlenebb ellenfelük ebben a történetben a csüggedés, a nem feltétlenül akart rang, és a kilátástalanság lesz.

Kékrianásban félreverik a harangot, hangja az üvöltő szelekben halk és kísérteties. Az emberek örült tempóban kapkodják össze mozdítható vagyontárukat, és iparkodnak a kastélyba. Mindenhol fejtelenség, zűrzavar. A Bak éppen ezért választja ezt az órát arra, hogy megölessen az egyik fogollyal (Eroával, akinek ennek fejében szabadulást ígért) Aran Arnsont, a kőművest, és testét a kútba dobassa.

•Reggel 6 óra

A toroniak erőltetett menetben haladnak a kastély felé. A kékrianásiakat nem tudják megelőzni (ők szegényes kis motyójukkal vagy húsz perccel a toroniak előtt érnek a kastélyba

mind a 237-en), de a Zöldújvárból érkezőket már a légionáriusok fogadják a kastély falai alatt. Mindenki, aki a falakon kívül rekedt, a toroniak foglya lett. Családok szakadnak szét, rokonok, barátok, ismerősök, cimborák esnek odalent fogságba.

A toroni segédc csapatok fele nekiáll a táborverésnek (az orkok különvonulnak), a másik fele még a régi kyr úton küszködik az öles hóban, az egyetlen megmenekített ostromeszközzel: egy szétszedett, darabokban szállított katapultával.

A kastély kapuinak lezárása, bentről eltorlaszolja. Most már se ki, se be.

•Reggel 7 óra

A toroniak egy része a táborveréssel foglalkozik, a tisztjeik irányítása alatt még a hóban is sikerül egy jól megerősített, szabvány tábort építeniük. A kékrianási épületek anyagát, havat fagyott sarat és földet-gyakorlatilag mindent felhasználnak a sáncépítéshez. Gyorsan és precízen dolgoznak, amiben a lassan csillapodó szél sem akadályozza őket nagyon. (mintha az elemek is nekik segítenének). Ez kb. du. 4-ig eltart. A raboknak is építenek karámot, méghozzá jól látható helyre, hogy a várbeliek szemmel követhessék azok kínlődását.

Hadvezetésbeli jártassággal feltűnhet, hogy nincs lovasság, viszont vannak összeszerelhető ostromlétrák, csáklyák, íjászokat fedező egészalakos pajzsok. Látszik, hogy a toroniak *készültek* az ostromra.

Mesterfokú hadászati ismeretekkel megállapítható, hogy a sereg csonka, az ellátmányuk várhatóan két napig sem tart ki, de a rangjelzéseik alapján legalább tucatnyi centuriót tudnak megkülönböztetni (minden harcértékük nyolccal több, mint a közkatonáknak), ami azt jelenti, hogy a sereget sajna igen jól eresztették el hadászatiilag. A légió lobogói és jelvényei pedig felismerhetőek, már alapfokú hadvezetéssel is: Az Acélkimérák hírhedt és gyűlölt csapásmérő seregek, a háború elmúlt két évében vívták ki maguknak a hírnevet kíméletlenségükkel.

A katonák egy része a régi utat takarítja -lőtávolságon kívül-, hogy megkönnyítsék a csapatmozgásokat, a katapulta útját, és az ostromot. A szél pedig csitul, nem havazza be újra az eltakarított részeket. Mintha bűbáj segítené őket... (ez persze nincs így, de ezt a játékosoknak *nem kell*) tudnia. Efféle apróságokkal riasztó és nyomasztó hangulatot lehet teremteni, már az ostrom előtt...

Nem sokkal azután, ahogy elkezdik a táborverést, két centurió és a kíséretük lóháton fölhág a kapukig (a lovakon jobban látszik a megviseltség, mint a magukat kőkeményen tartó katonákon.), és felszólítják a várat a megadásra. Az nyilvánvaló, hogy az időjárás a toroniak ellen dolgozik, a pszichés nyomás pedig mindkét félre ránehezedik.

Előadják az ultimátumot: Fegyverletétel esetén szabad elvonulást kapnak (hó ide vagy oda, örüljenek az életüknek!), ellenállás esetén viszont... nos, magukra vessenek... Az orkok különösen éhesnek és vérszomjasnak látszanak, Tharr pedig minden áldozatot szívesen lát, különös tekintettel a gyermekekre és az asszonyokra...Egy órányi gondolkodási időt kapnak.

A centuriók érkezése előtt (tehát még mielőtt a toroni és ork íjászok mind elfoglalhatták volna a lőállásaikat) röptette ki Boreon gróf a saját három postagalambját, és csak reménykedni tud, hogy célba érnek. Ha a szél nem támad fel újra, hamarosan elérhetik con Tyrel tartományurat, aki akár két nap alatt is itt lehet a déli csapatok egy részével. Ezek persze nem olyan remek katonák, mint a toroni gyalogosok, viszont majdnem nyolcezen vannak,

ismerik, a terepet, és a saját országukért harcolnak. Erőltetett menetben akár két- két és fél nap alatt itt lehetnek.

Arról, hogy galambokat küldött ki, egyelőre senkinek nem szól. Hadd higgyék a centuriók, hogy egy magára hagyott, nyakas végvári nemessel van csupán dolguk. A nap folyamán szándékozik a többi postagalambját útnak indítani. Ha ezeket a toroniak elfogják, legfeljebb azt hiszik, hogy ügyesen elválták a segítségkérés útját, és talán még az óvatosságuk is csökken idővel.

Természetesen a nap folyamán, egy pszichológiailag indokolt pillanatban beavatja bizalmasait és a karaktereket a titokba-, hogy az erősítés már úton van. Csak ki kell tartani az érkezéig...

A gond csupán az, hogy a Kígyó már megmérgezte a vár galambjait (az egyik toronyban van a dúcuk), amint a toroni sereg közeledtéről az elme hatalma révén tájékoztatták. A galambokra felügyelő Sklev (ő a gróf sólymászja is), és 11 éves fia, Brog már csak a halott madarakat találják, amint az étküket viszik. A madarakkal fagyáshoz hasonló tünetek végeztek, de megfelelő képzettségekkel megállapítható, hogy lassan ható növényi méreggel végeztek velük. A Kígyó adta be a madaraknak, és a gondozókra próbálja a gyanút terelni (nem, túl nehéz). Ugyanakkor Sklev régi és hűséges bútordarab a várban, a szavának van némi súlya. Ha nincs kézzelfogható ok, amiért elárulta volna urát, valószínűleg tisztázódik a gyanú alól.

Másrészről a zárt galambdúcokhoz csak a gondozók és a számvevők férhetnek hozzá könnyen. Három számvevő van a várban... Hacsak nem valami betegséget hurcoltak be magukkal a galambok a dúcba...(no, ide kell herbalizmus, méregkeverés, élettan, állatismeret stb.). Az egyetlen, amivel a Kígyó nem számolt (mindenről neki sincs tudomása/mindenhová neki sincs bejárása), az a gróf három saját madárkája volt.

•Reggel 8 óra

A galambokat leszállítják a dúcokból. A gondozók megtörtek, oda a becsületük, és a vár reménye a menekülésre. A gróf valószínűleg ezt a pillanatot választja arra, hogy elmondja, már kiküldte a madárkáit. A madártetemetek elégetik- a méreg emberrel is végezhet. Közben lejár a toroniak kiszabta órányi gondolkodási idő, és visszatérnek a válaszáért. Ez kritikus pontja lehet a történetnek, de ha ügyesen zsonglörködik az ember a hangulati elemekkel és az elpötyögtetett információ-morzsákkal, a játékosoknak nem lesz kedve feladni a várat. A valószínűleg nemleges-válasz után egy pillanatig állatis düh ül ki a toroniak arcára, majd visszavonulnak a táborukba.

•Dél előtt 9 óra

A gróf beszédet mond, buzdítja az embereket, szól a veszélyekről, és a várható segítségről is. Hogy ők még a szerencsések, és meg kell acélozniuk az akaratukat, mert a toroniak nem ismernek irgalmat. A szeretteikről szól, akik a falak között vannak, s most elsősorban velük kell törődni, nem a falon kívül rekedtek sorsán rágódni. Ügyes és meggyőző beszéd kell, hogy legyen, a Jk-k segíthetnek!

A parasztok is lerakják a hűségüket, és rettentő dolgokról suttognak az emberek-, hogy mire is számíthatnának, ha megadnák magukat.

•Dél előtt 10 óra

A toroniatok oltárt állítanak fel egy, a tábor mellett levő dombon, és áldozatot mutatnak be. Először égő étel és italáldozatot, majd kilenc foglyot áldoznak fel Tharr oltárán. Kettő közülük kisgyerek. Az előjelek kedvezőek. A várbeliek örjöngenek, sokan ki akarnak törni, mások elkeseredetten, vagy éppen dühükben sírnak.

•Dél előtt 11 óra

Az első ostrom. Ostromlétrákon orkokat küldenek a falakra, inkább csak az elrettentés végett. A cél az ellenség erejének és elszántságának kipuhítása és gyengítése feláldozható egységekkel. A kékrianásiak 237-en érkeztek, közöttük van vagy 80 hadra fogható, de gyakorlatilag egy sem tapasztalt, egy légionáriusnak nem lehetnek ellenfelek. A kastélyban van 18 testőr, a várjobbágyok közül még 12-en tudnak fegyvert fogni. A kastélyban és környékén lakók közül még 94 ember ragad fegyvert. Ezek között vannak 14 éves suhancok ugyanúgy, mint közel hatvan évesek. Ez papíron összesen 204 ember (plusz 3 félelf Kékrianásból, tehát 207), de a valóságban ez messze nem ér ennyit. Csoda lenne, ha egy századnyi ellenséget képesek lennének feltartóztatni. Csak a testőrök, a milíciában már lőporfüstöt szagoltak, a gróf és a kalandozók tapasztalataiban és képességeiben bízhatnak. Itt sok múlik a Jk-k ötletein, és nem célszerű hagyni, hogy néhány kockadobás döntsön el mindent. Mivel a legtöbben soha fegyvert nem foghattak a kezükbe, egy ostrom, nehézpáncélos gyalogosok és agyaras orkok láttán valószínűleg összevesznek magukat. Itt sem árt a Jk-k helytállása és példamutatása. (Mellesleg nekik sem árt majd asztrált, meg akaraterőt dobálni, főleg, amikor az orkok elkezdnek felkészülni a falakra...).

•Déli 12 óra

Az orkok gyakorlatilag két támadási hullám után vonulnak vissza, a várbeliek kb.40-et öltek meg (a Jk-k fejenként négy orkkal verekedhetnek meg a szűk óra alatt, amennyiben végig a falakon vannak, és harcolnak. Nem árt figyelembe venni a hideget, mely idővel mindenki harci kedvét és értékeit primán csökkentheti! Minden karaktert, aki fejenként legalább 3 ellenfelet küldött a pokolra, azt az orkok, és a csatát figyelő toroniatok innentől már, mint potenciális veszélyforrást jegyzik). A falakon harcolók közül is esnek el-a Jk-k jelenléte és képességei is befolyásolhatják, hogy hányan. Ha vadul és eredményesen harcolnak, akkor 10+2k6 ember veszett oda, ha kint sincsenek a falakon, akkor 12+3k6. Ennyi embernél ez is komoly különbség lehet!

Az orkok nyílzáporral fedezik a visszavonulásukat, összeszedik a hullákat, a sebesülteket, embert és orkot egyaránt. A halott embereket széjjeldarabolják és egy részüket a karámjukban tartott farkasaikkal zabáltatnak fel, a másik résszel saját maguk végeznek. A halott emberek fejét jól látható helyen karóra tűzik, a még élőket úgy húzzák karóba, hogy nagyon fájjon, de csak lassan haljanak bele. A fal és a hó véres, minden csupa mocsok, olyanokat zabálnak éppen az orkok és a farkasaik, akik egy órával ezelőtt még a falakon tréfálkoztak és fogadkoztak. (megint illene pár Asztrál+Akaraterő -dobás, Úgy óránként egy. Nem gond, ha elrontják, de minden rontott dobás eggyel csökkenti minden harcértéküket. Amint megvan egy dobás, egy pontnyi negatív módosító törlődik. Idővel a tulajdonságdobásokhoz is járulhat módosító. A dolog pikantériája, hogy ha sorra megvannak a dobásaik, az nem csak azt jelenti, hogy táposak, hanem, hogy szinte érzéketlenek, akiket nem érint meg az emberek halála. Idővel ezt ugyanolyan rémisztőnek tűnhet, mint mondjuk az orkokat odalent...)

A fáradt, rettegő és szomjas embereket (hogy Conant idézzem, a harc izzasztó egy munka...) újabb kellemetlen hír fogadja: Vízhordás közben egy hullát fogtak ki a vár kútjából. Aran Arnoson az, a kőműves. A víz még nem halálos mérge, de már ihatatlan

anélkül, hogy hasmenést és hányást ne okozna.(Mikrobákról és fertőtlenítésről Yneven remélem nem kell vitatkoznunk, így csak a belső hógyűjtő ciszternákból juthatnak nem különösebben tiszta, de legalább iható vízhez. Meg persze a gróf pincéjéből jeges sörhöz (igya télen a halál), esetleg forralt borhoz. A 170 butélia egy darabig kitarthat, de ezt mértékkel osztják, azért nem tart az olyan sokáig. Ezt még a Bak se merte megmérgezni, a gyanú azonnal ráterelődne.

Meagarn, a vár szakácsa kellemetlen hírral fordul a grófhhoz: a macskája evett a döglött galambokból, és rettentő görcsök között múlt ki. Ha idáig nem lett volna nyilvánvaló, a galambokat megmérgezték, olyan méreggel, ami emberre-állatra nézve egyaránt veszélyes lehet. Így nincs mese, a hirtelen (ennyi ember számára legalább is) szűkössé vált készleteket tovább kell csökkenteni a galambok elégetésével.

•Délután 1 óra

Innentől kezdve már több mint gyanús, hogy szabotőr van a várban. A gróf a kalandozók segítségét is kéri a kézre kerítéséhez. A galambok gondozóit is kikérdezhetik: a galambokhoz nem, sokan férhettek hozzá, csak a szállítmányozásért felelősek (a tisztartók), a két galambász, a szakács, meg egy kukta, egy Mylos nevű hétéves kisfiú.

A kőműves testét hálóval fogták ki a vízből, puffadt, hullafoltos, a torkát átvágták fültől fülig. Számos horzsolás is található a testen, ami alapján egy szemfüles nyomolvasó arra a következtetésre juthat, hogy a testet vonszolták egy darabon (lehet, hogy nem is a kút közelében halt meg).

Beszélhetnek az összetört özvegyével és a nyolcéves lányával. Az asszony elmondhatja, hogy Kékrianásban éltek, de a férje az elmúlt hetekben a kastélyban dolgozott. Szép pénzt kapott már foglalként is, de azt mondta, hogy nem beszélhet a munkájáról, mert titok. Csak annyit volthajlandó elárulni, hogy baj esetén a várban élők biztonságát szolgálhatja.(arról persze ő sem tudhatott, hogy a grófnak fogalma sincs az építkezésről-a pénzt az ő tisztartója adta...).

A várszolgák egy része láthatta őket, ahogy ő, és egy Tamel nevű vándorkőműves javításokat végeznek a kastélyban, a falakon, és a donjon téli javításainak is nekiláttak. Valamelyik még arra is emlékszik, ha ügyesen tesz fel a kérdéseiket, hogy a kőművesek a régi alagutakat is átvizsgálták. Talán a vízelvezetőket nézték meg, vagy a pincefalakat. Ha kell még a helyeket is meg tudják mutatni, amerre dolgoztak. (A javításokat a toroniak végeztették -a Bak és az Oroszlán. Ezen javítások és átalakítások között egy kívülálló annyira nem láthat összefüggést, hogy a kőművesekben sem merülhetett fel a gyanú.)

Mindenesetre Tamelt pár napja kapta el valami nyavalya, ami a fagyáshoz hasonló tüneteket produkált nála...Alig néhány nappal azután, hogy letették a vakolókanalat. Még a pénzt elkölteni sem volt igazán ideje-micsoda pech! Biztosan összeszedett valamit azokon a hideg falakon, meg a nyirkos folyosókon. Hiába, errefelé kemény az élet! Most az ispotályban haldoklik magas lázzal. Aran Arnoson pedig tegnap este már nem jött haza a cimborákkal való ivászat után...

•Délután 2 óra

A sebesült és rettegő emberek közül sokan nyíltan hangot adnak félelmeiknek, a gróf pedig nem lehet mindenhol ott egyszerre, hogy lecsillapítsa és megnyugtassa őket. Ennek a

feladatnak egy része a karakterekre vár. Segít nekik a délelőtti csatában oroszlánként harcoló Crystan deVorre, aki okos szavaival, és karizmatikus fellépésével igyekszik elfojtani a lázongás és megfelelni a kétségekre

•Délután 3 óra

Végre elkészül az ebéd, bár nem galambleves és sült, hanem sült sonka, cipó, sajt és téli körte. Az idő hideg, időnként szállingózik a hó, a szél pedig az idő előre haladtával egyre többször támad fel. Akik fél óránál tovább kell, hogy a szabadban tartózkodjanak, azoknál már jelentkeznek a hideg kellemetlen mellékhatásai.

•Délután 4 óra

A toroniak lassan befejezik a tábor kialakítását. Ha eddig nem törtek ki a várbeliek, ezek után már nem is nagyon lesz rá esélyük. A tábornak csak megfelelően kiképzett sereggel lehetne bevenni, és úgy is csak komoly véráldozatok árán.

Az orkok felvonulnak a falak alá-lőtávolságon kívül- és vagy tíz percig a fegyvereiket rázzák, üvöltöznek, aztán elvonulnak. Aki elég figyelmes, és beszél a pyarronit mesterfokon, vagy a kyrt bármilyen szinten és megdobja az intelligencia próbáját, az rájöhet, hogy az orkok azokról a karakterekről üvöltöztek, akik kitűntették magukat az ostrom alatt. Valószínűleg arról ordítóznak a maguk ork-kyr-pyarroni keveréknyelvén, hogy mit szándékoznak tenni az említettekkel. Acsargás és tiszteletadás különös rítusa ez, az ellenség ravaszságának, kíméletlenségének és vérszomjának elismerése.

•Délután 5 óra

Az idő nem romlik, a toroniak mégsem támadnak. Ami érthetetlen, mert sem az időjárás, sem a készletek mennyisége nem nekik kedvez. Várnak valamire. Időközben ketten halálra fagynak a fogolykarámban, hiába próbálták egymást a saját testükkel melegíteni. A testeket átviszik az ork táborba (a toroniaké a jobbszárny és a centrum, az orkoké a bal oldal-a saját oldalukról nézve), ahol hatalmas ováció fogadja a (friss) húst.

Egy szolgáló elmondja, ami pletykaként már vagy két órája terjed a várban: a donjon börtönében van egy rab, aki már vagy egy órája azzal ordítja rekedtre a torkát, hogy *ő tudja*, ki a felelős a kőműves haláláért, de nem hajlandó akárkinek elmondani. (a Jk-k is hallhatták már akár a pletykát, akár az ordítást)

A foglárók már megverték, de az nem egy fejben szöveget ütött, hogy egy másfél hónapja garázdaságért a tömlőcben ülő rab honnan is tudhat egy friss gyilkosságról.

A rabot Eroának hívják. Nagydarab, erőszakos férfi, akit nem tört meg teljesen a börtön sem. A figyelmes szemlélőnek azonban feltűnhet, hogy most fél. Először azt mondja, hogy csak a gróffal, vagy annak megbízottjával hajlandó beszélni, de meg lehet győzni- nem is kell nagyon erőlködni. Elmondja, hogy a cellája ablakából (a felső bakarasznyi terület, szellőztető, az is berácsozva, a cella többi része már a föld színe alatt van - a kyrek sem szerették, ha egy fogoly megszökik) látta, ahogy Geded megöli Arnosont. Azt mondja, hogy elvágta a torkát, és elvonszolta a kúthoz. A celláját megvizsgálva rá lehet jönni, hogy innen a várudvar azonrészét nem is lehet látni. Ha sikerül meggyőzni/megtörni, akkor elmondja, hogy Geded, a hírhedt Felszarvazó állítólag összeszűrte a levet a kőműves feleségével, és azért adta a féltékeny természetű férfinak a várbeli munkákat, hogy távol tartsa. A bili azonban kiborult, és a keménykötésű kőműves halálosan megfenyegette Gededet. (Ha beszélnek Arnoson

özvegyével, az asszony elismeri, hogy az a a bakkecske főfoglár valóban próbálkozott vele, de ő nem állt kötélnek- ezt történetesen bármelyik lepcsés szájú szomszédja tudja igazolni. Egy kis településen kevés dolgon lehetne jobban csámcsogni, mint a házasságtörésen. Viszont a szomszédok is vagy csak kétszer látták Gededet.

Eroa a foglárrel kötött üzletéről is beszél. Úgy alkudtak meg, hogy őt a főfoglár erre az éjszakára kiengedi a cellájából, átvágja a kőműves torkát (ehhez valamilyen oknál fogva ragaszkodott, de logikusnak tűnt, hiszen a gégemetszett emberek nem szoktak segítségért kiabálni), majd bedobja a kútba. Az nyilvánvaló volt, hogy mindenki a pletykákra alapozva Gededet gyanúsítaná, de ő tegnap este Drosh Daeronnal, a gróf középkorú testőrkapitányával beszélgetett és ivott a várkocsmában. Ezt kéttucatnyian tudják igazolni. A főfoglár időben kiengedte Eroát a cellájából, adott neki egy kést, és meghagyta neki, hogy mikor és hol legyen. Ő odaküldte a kőművest, hogy megbeszéljék a felesége dolgát (Arnoson is hallotta a pletykákat, de Geded soha semmivel nem támasztotta ezeket alá. A féltékeny férjet azonban ezzel kíváncsivá tette, s elment, hogy megtudja mit is akar Geded valójában. Hát... megtudta. Az persze fel se merülhetett benne, hogy meg akarják ölni. Okát nem látta, a munkáját jól végezte és ki is fizették. Gyilkosság egyébként is ritkán esik meg errefelé. A paranoiás és gyilkolás-megszállott Jk-k véleménye itt nem számít). Ezek megint olyan háttér információk, amiknek a javát még Eroa sem tudja, így nem is tudja megosztania Jk-kal. A mesélőknek viszont nem árt tudni, hogy mi, mikor és miért történt.

Úgy szólt az alku, hogy megöli a kőművest, beledobja a kútba-ott később találják rá, így egyikük se keveredik gyanúba- aztán visszamegy a cellájába és vár. Geded majd jön -az éjszakai ellenőrzést mindig ő csinálja, mert neki nincs családja- és újra bezárja. Két-három nap múlva majd átteszik egy jobb cellába, több élelmet kap majd, egy hónap múlva meg elengedik. Nyílt titok, hogy az őrgrof nem foglalkozik sokat a börtönökkel, a foglyok dolgát Geded intézi. Ha el is engednek egy foglyot, az az ő hatáskörébe tartozik. Hivatkozhat megbánásra, jó magaviseletre, a fogollyal járó felesleges költségekre...(Geded tudta, hogy Eroa nem is próbál megszökni, ilyen hóviharban értelmetlenség volna. Nem is próbálja beárulni, hiszen egy garázda, részeges tolvajnak, akinek a kezét is csak azért nem vágják még le, mert a főfoglár nem emlékeztette erre lépten-nyomon a grófot, jobb ha nincs nagy szája.) Meg amint vége az ostromnak, úgyis feláldozzák Tharnnak... Azonban biztos, ami biztos, jól megverette, és megfenyegette, hogy kivágja a szívéét, ha beszél. Eroa pedig kezdte kapiskálni, hogy a mindig nők után koslató, szájhős főfoglár valójában egy kegyetlen, vérszomjas állat, aki *tényleg* megtenné. Kezdett félni. *Nagyon*. Gyilkossággal vádaskodni veszedelmes dolog, főleg, ha a szaván kívül nincs túl sok bizonyítéka, de kezdte úgy érezni (joggal...), hogy amint kicsit csitulnak a dolgok, Geded simán eltünteti őt. Jobb elébe menni a dolgoknak, vállalni a gyilkosság egy részét, és felfedni a többit a gróf előtt (itt csak ő adhat kegyelmet), mint bevárni a biztos halált. Annál még a kézlevágás is jobb lett volna, de a Geded kínálta esély annak idején (néhány napja) megtetszett neki, és hát... ő igazán soha nem az eszéről volt híres...

Hogy miért e sok szócséplés, mikor az ostrom sokkal izgalmasabb? Mert ez volt az első szabotázsakció. A vár kútjának megmérgezése. Félelemkeltés, kellemetlenség okozása. A kőműves holttestét Tharnnak ajánlották fel, ezért a gégemetszés. A világlátottak /toroni kultúrában /vallásban valamennyire járatosak rájöhetnek erre. Ahogy arra is, hogy a dolog kettős értelemmel bír. Valóban elnémították a kőművest, hogy ne beszélhessen senkivel a kis átalakításokról. Másrészt Tharr, a Néma nem csak a kiontott vért szereti, hanem az átmetszett hangsúlyakat is, amivel az előtte hódolók neki áldoznak.

Ha mindezzel szembesítik, Geded, aki heves vérmérsékletű, de nem hülye, igyekszik higgadtan és logikusan érvelni. Egy gazfickó szavát az övével szembeállítani... A rab nyilván ártani akar az őreinek, főleg annak, akitől a legjobban kellene tartania. Persze az sem lehetetlen, hogy a cellájába beszűrődő beszédfozlányokat színezte ki a fantáziájával... Meg hát miféle bizonyítékai vannak? Az adott szava? Mi oka lett volna megöletni a kőművest? Az asszonyához semmi köze nem volt, ezt elég sokan tudják igazolni...

Kérdés, hogy kinek hisznek. Ha rájönnek a késvágás értelmére, Geded több mint gyanús lesz, de ...nincs igazán senki ellen/mellett bizonyíték. Egy biztos: ha a fogoly ebben a cellában marad, és nem állítanak elé plusz őrt, holnap reggelre elkeseredésében és félelmében szétveri a fejét a cella kőfalán... Élettannal, hátbaszúrással, vagy gyilkolási ismeretekkel (ez nincs a képzettséglistán, mégis annyi, de annyi kalandozó ismeri...) nemileg gyanús lehet a dolog. Öngyilkosságnak *tűnik*. Olyan, ahogy a kocsmai és kikötői alakok intézik, hogy a poroszlók akkor se tudják a dolgot rájuk bizonyítani, ha mégis bevallanák a dolgot... Pár nap múlva újra elővehetik a dolgot-feltéve, ha megérik...

Este 7 óra

Újabb kilenc embert áldoznak fel, Tharr áldását kérve. A falakon levők hallják, ahogy a karóba húzottak lassan elcsendesednek az elmúlt órák alatt. A bástyákról csillogó tűzkígyónak látszik az erősödő szélben és hóesésben beérkező kisegítő csapat. Szekerek sorát látni, amik még éppen azelőtt érnek a táborba, hogy a szél hóval takarná be újra a letakarított utat. Meghozták a szétszerelt, viaszos vásznakba csomagolt katapultát.

Este 8 óra

Szemre, a légió nyugovóra tér. Csak a farkasok tutulása, és a pihenő tábor moraja vegyül a szél nyüszítésébe.

Este 9 óra

Az orkok újra felsorakoznak a falak alatt. Az éjszaka az ő idejük, s éppen ideje, hogy a kőfalak mögé húzódó gyáva emberek, akik miatt itt kell fagyoskodniuk, végre meghaljanak. Céljuk az áttörést mindenáron kierőszakolni. Az emberekre a következő módosítók vonatkoznak: harc félhomályban (ennél többet a fáklyák/lámpások sem érnek, főleg hófúvásban) és harc félelem alatt. Az orkok módosítói: Harc gyűlölettel, harc helyhez kötve, és a sötétség erőt ad nekik (+5 minden harci értékükhöz). Íjászoknál elég hamvában holt ötletnek tűnik a havat kavaró, erős szélben (a hó+ a szél együtt a közelharcot/íjászatot is zavarják:-3 KÉ, VÉ, TÉ, -15CÉ). Két ork jut minden harcoló Jk-ra, mire az orkok meg tudják vetni a lábukat a falakon. Akkor aztán verekszenek, míg számuk 50 alá nem csökken. Mivel ez egy kemény küzdelem, lassan adhat minden Km. Negatív módosítókat a harcra, dobathat Állóképességet, veszhetnek a Jk-k Fp-t a fáradtságtól. A lényeg, hogy érezzék, a harc fárasztó és gyilkos mesterség! Közben az orkok folyamatosan a Kapubástyát támadják, aminek hadászati talán csak annyi értelme lehet, hogy innen a legkönnyebb elérni a csapóhidat működtető szerkezetet. Ezt persze senki nem tudhatja, hacsak maga nem vett részt a csapóhíd megtervezésében, vagy nem látják el bentről valahogy katonai információkkal...

Az igazi cél persze a vár elfoglalása, de ha nem megy az orkok erejével, majd megy másként. Ha már a lehető legtöbb védőt sikerült a Kapubástyára csalni, az Oroszlán felrobbantja a lőporos hordókat, és a levegőbe repíti a kaput, a bástyát, és a rajta harcolókat. (az orkok feláldozhatóak!).

Hogy miféle löport? Nos, neki, mint a testőrség hadnagyának lehetősége van a vár védműveit ellenőrizni. Mi több, ez az egyik kötelessége. A tél folyamán ellenőriztette a régi alagutakat, melyek a külső falak alatt húzódnak, és megkereste azt, amelyik a Kapubástya alá vezet. Ellenőrizte, hogy a több évszázados járatok milyen állapotban vannak. Az alagutakat valaha azon célból ásták, hogy legyen merre egéruat nyerni a vész idején. Lassan feledésbe merültek, egy részük beomlott, egy részük romos, másokat befalaztak, vagy omlasztottak, mert életveszélyessé váltak. Mára nem többek, mint zsákutcák, üres alagutak a falak alatt, ahol, ha éppen nem túl nyirkos az idő, el lehet tartani pár ládát.

Az Oroszlán ellenőrizte, hogy van-e egyáltalán olyan járat, mely kivezethet a várból. Persze, hogy a legegyszerűbb megoldás lett volna a hátsó kiskapun beengedni a toroni sereget, de legnagyobb fájdalomra nem lelt járható utat a falakon túlra. A Kígyó révén hozzájutott a vár régi tervrajzaihoz, lemásolta őket (ezekre Gímos atya, Kyel vén papja, a gróf udvari papja ügyel), és most azok alapján járja végig a folyosókat (a pappal a Jk-k is beszélhetnek, legkönnyebben a vár ispotályában akadhatnak rá. Makacs, erős ember, majd' hatvanéves. Ha akarják, nekik is megmutatja a térképeket és régi fóliánsokat; akár még azt is elmondja, hogy legutóbb Pental Tarad kérte el, de az is már hónapokkal ezelőtt volt. Hiába, a régi dolgok keveseket érdekelnek... Ha szánnak a mondókájára még némi időt, arról is dohog egy sort, hogy ez a sok kőművesmunka teljesen átfúrta a kastélyt! Még jó, hogy a gróf kincseskamrájához, meg a családi sírboltjához nem nyúltak! (a kincseskamrához valóban nem, de a csontkamrán át nyitottak utat a régi Tharr szentélybe, melynek meglétéről sincs senkinek tudomása. Minden toroni erődítményben van ilyen, de a kastélyban nincsenek sokan, akik behatóbban ismernék a toroni erődök belső felépítését. A tervrajzok alapján, alapfokú építésszel megállapítható, hogy a pincék és cellák szintjén volt egy plusz helyiség, az ötszög alaprajz mértani közepén, de itt már nincs semmi (való igaz, a kyrek akkor falazták be, és rejtették el mágiával, amikor a Birodalom ezen tartománya elesett az Orwella elleni háborúban, és kénytelenek voltak elhagyni az erődöt. A csontkamrákat a Boreonok a donjon udvarában emelt kápolnájuk pincéjébe helyezték akaratlanul is majdnem pontosan a régi Tharr szentély fölé. Csak egy vastag falat kellett átútni, és máris célnál voltak a toroniak. Ami külön az ő malmukra hajtotta a vizet, hogy a cinterem nem egy olyan hely, amit élő ember túl gyakran látogat...).

Szóval az oroszlán megkereste a Kapubástya alatti folyosó azon részét, amelyik a legközelebb helyezkedik el a vizesárokhoz, és itt fúratta meg a falat a kőművesekkel. Azzal a hadászati álcaszöveggel indokolta a fúrást, hogy az ellenség esetleges aknáit keresik ellenaknákkal. A kőművesek hittek neki (miért is ne hittek volna? Ez az aknás dolog nyilván a katonák és az urak dolga...), és a statikailag legmegfelelőbb ponton fúrtak. Az Oroszlán később egymaga jött vissza a rövid aknába, és három hordó löport hozott le./ Ezeket a Kígyó szerezte pénzen vette, de ennyi löpor még így is egy vagyonba került. A Kígyó megpróbálta eltüntetni a hiányt a könyvelésben, de mivel azt nem egyedül vezette, nem volt könnyű dolga. Dryan, az idős könyvelő régi bútordarab a várban, és őt nem olyan könnyű átverni. Gyanúját Tarad dolgairól a magánfeljegyzéseiben meg is írta, de bizonyíték hiányában- a Kígyó ügyesen forgatta meg a rábízott pénzt, és vissza tudta tennie a várkasszába a pénzt egy tüzetesebb inspekció előtt, még éppen időben-ez csak gyanú maradt. Ha erre a feljegyzésre a Kígyó rá tudná tenni a kezét, sok kényelmetlenségtől megóvhatná magát, úgyhogy az ostromok közepette meg is próbál észrevétlen bejutni Dryan szobájába. A vén intézőt, mivel az emlékezetét nem tudná úgy elégetni, mint egy pár feljegyzést (ahhoz minimum máglya kellene) a nap megmérgezi. Erre csak akkor kerít sort, ha a Jk-k már nagyon körülötte szaglászni, és szeretné, ha a vénember nem fecseghetne. Ugyanazt a mérget használja, mint a galambok és a másik kőműves esetében, a Jk-k erre valószínűleg rá is jönnek, de hát istenem, miféle fegyverrel harcoljon egy Kígyó?/

Tehát megvették a három hordó lőport és egy ideig a Bak őriztette a pincében. Még a fuvarlevél is megvan róla: három hordó fürdősó. (valamit csak ki kellett találni, amikor a vámsorompóknál az árumegállítással felruházott kismemesek feszítették fel a hordókat. Az ilyenek nem valami sokat fürdenek egy életben). Bár, ha ezt a holmit bárki az úrnő komornáján keresné, az nem találna semmit.

Amint a kőművesek befejezték a fúrást, az Oroszlán fogta a három hordót, és maga cipelte le a régi járatokba. A raktárak miatt nem is volt különösebben feltűnő, hogy hordók kerülnek le a föld alá. Akadnak páran, akik emlékeznek arra, hogy de Vorre hadnagy hogy cipekedett, mert még tréfálkoztak is vele, hogy „Magad uram, ha szolgád nincs!”. Erre az Oroszlán megmaradt a fürdősós mesénél; a várjobbágyok meg, akik legfeljebb patakban fürödtek, csak annyit vettek ki belőle, hogy az uraknak már nem is jó a víz; van, aki tejben-vajban akar fürdeni, van aki meg sóban...

A hordókat a kialakított üregben helyezte el, a viasszal megkent, vizet jobban bíró gyutacsokat meg a nyirkos kőfalba fúrt lyukakban helyezte el. Szükség esetén akár kétszáz lépcsőről is meg tudja gyújtani a gyutacsot, s míg az leég, ő biztonságban kijut a falak alól. Ennek sajna megvan az a kellemetlen velejárója, hogy el kell tűnnie az ostrom kellős közepén, hogy lejöjjön ide. Ennél jobbat talált ki: hirtelen megsebesült. Az, hogy az erősen vérző, de felületos vágást saját maga ejtette önmagán, az részletkérdés. Mivel ért az emberi testhez és a sebkötözéshez, ellátja a sebet. Az egyetlen dolog, amivel nem számol, hogy a jó előre félretett golyós már az előző ostrom végére elfogyott, így aki kicsit is gondolkodik, rájöhet, hogy, bár az előző ostromban nem sérült meg, (dicsekedett is vele, hogy gyakorlatilag karcolás nélkül megúsza) mégis akkori kötés van rajta. Tehát egy olyan seb miatt nem harcol most, amit akkor nem kapott, de most igen, akkori kötés van rajta, de most vérzik.

Ha nagyon sikerülne sarokba szorítani, hivatkozhat a nemesi becsületére-az emberei, és általában az emberek kedvelik-, meg arra, hogy ez csak egy karcolás, ami csak csúnyának látszik, de nem igazán veszélyes és hogy ő is csak megrettent a sok vértől, meg, hogy nagyobb volt a dolog füstje, mint a lángja... Az Oroszlán bátor ember, de nem valami remek hazudozó. A hazugságok a Bak és a Kígyó asztala. A becsületét (és a küldetését) azonban minden körülmények között igyekeznek megóvni!

Az egyetlen, aki alapállásból kételkedik a meséjében, az Dros Daeron, a gróf testőrkapitánya, de Vorre felettese. 43 éves, a gróf személyes testőre, és testőreinek vezetője. Őszülő, szakállas, viharverte, kemény férfi. Ő és de Vorre szemmel láthatóan nem kedvelik egymást. Daeron nyilván irigyli a fiatalabb férfi sikereit, műveltségét és vitalitását. De Vorre pedig nyilván nehezen viseli a hűvös távolságtartást. A testőrök vezetője szerint- persze lehet, hogy csak a fáradtság, ingerültség, és a fiatalabb, becsvágyó beosztottakkal szembeni ellenérzés beszél belőle, de szerinte de Vorre más, mint aminek látszik, mutatja magát. Valószínűleg fiatalabb is, a haja lehet, hogy nem is ősz, hanem alapszínben fehér, és a testét borító sebek java (melyek minden esetben elkerülik az arcát), inkább tűnnek rituális jegeknek, mint harci hegeknek.

•Az ork ostrom és hajnali 5 óra között

Az orkok ostromát követően mindkét fél vár. A toroniak arra, hogy a várban levő embereik felrobbantsák a kaput, lehetővé téve a légionáriusok támadását. A várbeliek arra, hogy a toroniak tegyenek valamit. A második ostrom hevesebb volt, mint az előző, a halottak számát megint befolyásolhatja a Jk-k szereplése: Ha hősiiesen harcoltak, 20+2k10 ember veszett oda, ha a falakon sem voltak, ez a szám akár a 40+2k10-et is elérheti. Persze, ha nem tudták

megakadályozni a robbantást, akkor gyakorlatilag bármilyen hősiesség csak arra elegendő, hogy fedezzék a katonák és a civilek kb. felének visszavonulását a donjonig. Mindenki más meghal.

Ha a robbantás nem sikerül, az ostrom után van néhány nyugodt órájuk, mert a katapult összeszerelése, és a falból hozott kövek ideszállítása és megfaragása fáklyafénynél sokkal lassabban megy. Hajnalban tudnak a komolyabb feladatoknak nekilátni, amit tovább lassít, hogy az éjszaka folyamán 8 légionárius, és 11 szolgáló fagyott meg. Nagyon úgy tűnik, hogy még a mai napon dűlőre viszik a dolgot.

Az éjszaka folyamán bestiális gyilkosság történt: Meghalt Bracchió, a gróf udvari bolondja, aki amolyan kabalafigura volt. A katonák jót mulattak a púpos törpe csípős viccein, és a vár szabadságának szimbólumát látták benne. (Lásd részletesebben a „Jó reggelt Vietnám!” c. filmben...). A törpét meggyilkolták, átvágták a torkát fültől fülig. Ugyanaz a mód, mint a kőműves esetében. Az ok is ugyanaz...A törpe régóta féltékeny volt de Vorréra, a gróf lányának komornája miatt emésztette a vágy, akit az Oroszlán könnyedén meghódított. A reménytelenül szerelmes törpe jó másfél éve figyelni már a testőrhadnagyot és cimboráit, és számos feltételezése van róluk. Valószínűnek tartja, hogy de Vorre toroni. Lehet, hogy kém, de ez olyan feltételezés, melyet nem tud bizonyítani. *Még.* Amíg az ostrom tartott, betört a toroni szobájába egy álkulccsal-mit meg nem tanul egy szerelmes bohóc!-, és a személyes holmiját áttúrta. Nem egy olyan ruhadarabot és egy olyan tört talált, melyek toroni eredetűek, de még ezek sem bizonyítanak sokat. A háború előtről is származhatnak, amikor még élénk kereskedelem folyt Toronnal. Semmi nem tiltja a birtoklásukat. Persze, ha most állna elő velük, a tömeghisztéria valószínűleg darabokra tépné de Vorrét. Viszont ő közkedvelt figura a várban, jó katona, és esetleges halála sokkal csökkentené a harci morált. Ezáltal a fegyverforgatásra alkalmatlan törpe túlélési esélyeit is.

Így inkább úgy dönt, hogy ráijeszt de Vorréra, csak a miheztartás végett: Az első emelet folyosójának falára szénnel, korommal és festékekkel karikatúrát pingál. Egy kardot markoló toroni oroszlánt, melynek pofája kísértetiesen hasonlít a testőrhadnagy arcára.

Szegény Bracchio nem is tudhatta, hogy mennyire pontosan hibázott rá a dolgokra. Az oroszlánnak röhögve jelentették a katonái a dolgot az éjszakai őrségben, ő pedig velük röhögött. Majd elment dolgát végezni az árnyékszékre. Bracchio ez alatt az idő alatt halt meg. Testét a donjon tövében találják meg hajnaltájt: szétzúzódott a köveken. Nyilván szerelmi bánat. A várban nyílt titok volt a sok viszonzatlan epekedése mindenféle csinos nők után, akárcsak időszakos búskomorsága, és harapós kedve emiatt. Nyilván végül rájött szerencsétlen, hogy semmi esélye, még egy tisztességes prütykölésre sem, így végzett magával.

Némileg más megvilágításba helyezheti a dolgot, ha a Jk-k tudomást szereznek a karikatúráról, amit azóta a szolgálók Pental Tarad (a Kígyó) parancsára levakartak a falakról. Az indok: pánikkeltés. A bohócot persze Tarad is roppant sajnálja...

A bohóc szobáját átvizsgálva az ágyán egy levelet találnak, amit a gróf lányának komornájához írt. Ezt a levelet az Oroszlán ellopta a komornától, lemásolta, majd a másolatot megtartotta, soha nem lehet tudni... Most fel is tudta használni. Az írásról látszik, hogy férfiírás, de magas fokú nyelvismerettel kivehető, hogy nem erv stílusú, pedig a törpe csak ervül tudott írni. Erre a vár papja is megesküszik, hiszen még ő tanította Bracchiót írni, és ő is csak ervül beszél.

A komorna persze miért is tudott volna olvasni, de az úrnője tudott, ő olvasta föl az epekedő levelet, majd együtt mulattak rajta. Még most is nevetve emlegetik, ahogy a hazaútra készülődnek az ország szívében. Ezt viszont a Jk-k nem tudják. Számukra ez egy soha le nem zárt, el sem küldött levél, amit az epekedő bohóc írt, vagy egy visszadobott ajándék, ami a halálba kergette Bracchiót.

A levél így szól:

Szerelmetes Asszonyom

Szavaim mögé búvok, hisz szépséged tündöklésében én, szegény ördög csak csúfabbnak érzem magam. Ez azonban mit sem változtat a keblemben lobogó, emésztő láng hevén. Felperzsel ez, ha meg nem szánod a Te alázatos szolgád, és enyhet nem hozol mosolyod balzsamával szívem kínjaira!

Gyógyír vagy, számomra az egyetlen, kiben báj, kecs és kellem egyesül szívbemarkoló szépséggel.

Tudom, mások is akadnak, akik mézes mérget csöpögtetnek füledbe, hogy elnyerjék figyelmed és kegyeid. Ők azonban nem érhetnek fel hozzád, s valójában semmibe se vesznek. Óvakodj hát tőlük!

Tél közelít

Ordas idő

Rianó folyó a lelkem

Ordas időn

Nyugalomért esengek

Irgalom szívemnek!

Epedő híved

Bracchio

Az Oroszlán nemigen ír-olvas ervül, így a másolás közben nem érzett rá a burkolt figyelmeztetésekre, különben már rég eltette volna a bohócot láb alól. A komorna és úrnője pedig együtt nem tettek ki egy lyukas petágot sem, ha az ész dolgairól volt szó-a figyelmeztetés nem jutott el sehová. Az oroszlán büszke ember, kis magánakcióját nem mesélte el a Kígyónak, aki olvas ervül, különben a levelet eltűntették volna, s most nem jutott volna a jk-k kezébe.

Ami azt illeti, azt sokan meg tudják mondani, hogy a komorna a testőrhadnagyot szerette, a bohóc utalása rá evidens, bár a többes számot csak az tarthatja gyanúsnak, aki eleve több szabotőrre gyanakodott. Jelenthetné mindazokat a férfiakat is, akiket a komorna kitűntetett a kegyeivel. A kis versike sorainak kezdőbetűire fentről lefelé összeolvasva azonban mást mond de Vorre hadnagyról...

Az oroszlánnak megint van alibije, de azért gyanús lehet. Ahogy az is, hogy a törpe nyakát átvágták, mielőtt kidobták volna az ablakon. Erre persze csak azok jönnek rá, akik tüzetesen átvizsgálják a szétroncsolódott testet, bírja a gyomruk, és értenek valamit a fegyverforgatáshoz+ az élettanhoz. Bracchio már azelőtt halott volt, hogy lezuhant/kidobták volna.

Hajnali 5-re, meghal Dryan, az öreg könyvelő is, ha sokat kérdezősködtek nála. Gyenge szíve vitte el. Meg a bor, amibe a Kígyó belecsempészte a maga kis galambölő szerét...

•Hajnali 6 óra

Ébresztő mindkét oldalon. A toroni katapulta felét már az éjszaka alatt összerakták, most hozzák hozzá a köveket: a feldúlt falu házainak kőalapját ásták ki a fagyott földből, ami brutális munka volt. Azok, akik ezen dolgoztak egész éjjel, ma nem lesznek hadra foghatóak.

Délelőtt 10 óra

Mylos, a másik kőműves, aki részt vett az alagútfúrásban, meghal. *Tüdőgyulladás...*

Délelőtt 11 óra

A csendes készülődés eddig tart a szállingózó hóban. A katapult a kövekkel legkésőbb délután 3-ra elkészül. Ha ezt bevárják, és nem tesznek semmit, amivel ezt megakadályozhatnák, legkésőbb délután 4-re áttörik a kaput. Amíg ez meg nem történik, a légionáriusok nem támadnak. Minek katonákat pazarolni, ha nem feltétlenül szükséges?! Ezután áttörnek a kapu roncsai között, és mindenkit megölnék, aki nem vonult eddig vissza a donjonba. Az öregtorony kemény dió, jól védhető és katapulttal betörni is fáradtságos feladatnak ígérkezik. Az idő fogy, a szél megint viharosra fordul, és a légió még egy éjszakát nem húz ki ilyen körülmények között. Lassan elérkezik a pillanat, amikor a hármasszámú terv lép életbe. Ha a donjont olyan szinten teszik nehezen bevehetővé a várbeliek, hogy ma már nem valószínű, hogy be tudnák venni a toroniat, a három kém lemegy a szentélybe a csontkamrákból nyíló alagúton, és étel-italáldozat után rituális áldozatot hajtanak végre: Eroa feláldozása után, saját torkukat átmetszve Tharr bosszúálló démonát, az *Ultimátort* hívják, hogy álljon értük bosszút.

A rituálé előjelei az utolsó egy órában már jól látszanak: Megsavanyodik a tej, rozsdállnak a szegek, a tükröződő felületek nem adnak tükörképet, a homokórákban visszafelé folyik a homok, rettentő vihar készülődik. Fú a szél, szakad a hó, és elkínzott lelkek vonyanak a hidegben. Akik a pincék szintjén járnak, vagy megközelítik a szentélyt, rettentő félelmet éreznek. A szakrális, tér, vagy idéző mágiában jártasak hullámok moráját hallják, és tűz, meg vér szagát érzik: A kapu Tharr vértengerére lassan megnyílik. A felszentelt helyen kiontott vér valóban megidézi a démont, és eljövetele rettenetes következményekkel jár. Mindenkit megöl, akik a donjonban vannak, majd lelkükkel együtt távozik.

Őszintén szólva, egy 4.-6.szintű csapat valószínűleg *nem* tudja legyőzni az Ultimátort, talán akkor sem, ha a mágiahasználók az életüket adják egy-egy varázslat létrehozásáért. Ha meg tudják akadályozni, hogy *bármelyik* kém a vérét hullassa a szentélyben, a démon nem jön el.

Ha sikerül az idézést megakadályozniuk, már csak az idő szorítja őket. A toroniat a démonidézés kezdetéig támadják a donjont, de utána már nem. Hajnalra pedig ideérnek a herceg előőrsei, hogy felszabadítsák a várat.

Amennyiben mindent túlélnek, hősök lesznek, Észak minden lakója annak tartja őket, és a háború után néhány ambiciózus toroni politikus majd a fejükkel próbálja a sebzett nemzeti önérzetet gyógyítani.

Ha pedig nem élnék túl a történetet, egy, a herceg kíséretében utazó énekmondó viszi el tettük hírért a Legendák Tornyába, hogy nevük és tetteik örökké fennmaradjon. Alborne hívei csak úgy emlegetik majd idővel a történetet, mint a „Fagyvár”-ról szólót. A valóságból legenda lesz, majd mese, de amíg a Hetedkor le nem zárul, mindenki hall róluk így, vagy úgy.

De ez már egy másik történet...

Kiegészítés

Toron nehézgyalogos légionáriusai

Sebesség 90 (páncél miatt)

TÉ 50

VÉ 90

CÉ 0

KÉ 28

Fp 45

ÉP 10

Sebzés: tör, rövidkard,, hajítódárda

Páncél: posztóvért 1SFÉ+lemezvért 3SFÉ (emiatt a KÉ-jük 5-tel csökken), közepes pajzs:35-ös VÉ, sisak 1SFÉ (fejre támadásnál)

Ork könnyűgyalogosok

Sebesség 100

TÉ 40

VÉ 82

KÉ 22

CÉ 15

Fp 30

ÉP 10

Sebzés: Rövidkard (fogazott), tör, handzsár, bárd, buzogány, balta, parittyá, rövid íj

Páncél: Minden második orknak van kis pajzsa VÉ 20, minden orknak van bőrvértje 1SFÉ

Minden második orknak van lőfegyvere, fegyvereik gyengébbek, minden sebzésre-1 jön a minőségből, de sebzés esetén méreg ellen kell dobni, a rozsdá, mocsok és a fegyverméreg miatt.

Crystan de Vorre, az Oroszlán

Sebesség100

TÉ 75

Vé 95

KÉ 40

Cé 0

Fp 65

ÉP 13

AM 5

MM 5

Méreg 5

Sebzés: Ököl, rövidkard, hosszúkard, tör, gerely, mind Mf.

Páncél: Sodronying 3SFÉ, közepes pajzs 35 VÉ

Naham Geded, a Bak

Sebesség 100

TÉ 30

VÉ 75

CÉ 12

KÉ 33

Fp 80

Ép 14

AM 1

ME 3

Méreg 7

Sebzés: Tőr, kés, bikacsök, mind Mf.

Páncél : Börzeke 1SFÉ

Pental Tarad, a Kígyó

Sebesség 95

TÉ 21

VÉ 80

CÉ 0

KÉ 12

Fp 20

ÉP 8

AM 8

MM 9

Méreg 8

Sebzés: Kés, tőr, ökölMindhárman rendelkeznek pszível, Geded, és de Vorre alapfokon, a pyarroni metódus szerint, mindketten 5. Szinten, míg Pentar 5. szinten, de mesterfokon, és ő bírja 3. szinten a kyr metódust is. Ha szükséges ő rakja fel a két társa statikus pajzsait is. Pszít ritkán használnak, akkor sem látványosan, így ez a meglepetés erejével hathat.

Mindhármuk tudatát és akaratát mágia védi, mely közönséges eszközökkel nem érzékelhető.

Ez garantálja hűségüket a feladatukhoz, és azt, hogy erről semmilyen körülmények között nem beszélnek. Ez szakrális mágia, és a kondicionálásuk részét képezte.